

Gastvrijheid

Als wij door de Evangelieteksten bladeren, zien we dat Jezus regelmatig voor een etentje wordt gevraagd. De bruiloft van Cana bijvoorbeeld, maar ook wordt Hij wel eens door Farizeeën uitgenodigd. En als je wordt gevraagd voor een gezellig etentje, moet je het ook gezellig houden, beleefd blijven, en in de gesprekken niet over heikele thema's beginnen. Jezus doet dat overigens niet, want ook een maaltijd kan voor hem een aanleiding zijn om een pittig gesprek te voeren, soms zelfs met verwijten richting de gastheer. Kortom, als je Jezus vraagt voor een etentje, weet je wie je in huis haalt.

Vandaag, in het verhaal van Zacheüs, is het precies omgedraaid. Jezus nodigt zichzelf uit. En dan hoor ik u al zeggen: dat doe je niet. Het is heel ongeleefd om tegen iemand die u niet kent, te zeggen: "ik kom straks bij jou eten". Welnu, Jezus doet dat. Toen Jezus door de stad Jericho trok was Zacheüs, die nogal klein van stuk was, in een boom geklommen om Jezus te zien. En Jezus zegt hem dan: "Vandaag moet ik in jouw huis te gast zijn".

Het verhaal van Zacheüs, dat wij vandaag in het Evangelie lezen, is een wonderlijke gebeurtenis. Het verhaal van Jezus die alle sociale conventies overboord zet, en iets doet dat niemand van ons zou durven: bij iemand binnenkomen en zeggen: mag ik mee-eten? Wil jij mij gastvrijheid bieden? Wil jij mij toelaten?

Wij zijn allemaal mensen die ooit, ergens, Jezus hebben ontvangen, Jezus die tot ieder van ons, precies zoals vandaag tot Zacheüs, heeft gezegd: "ik wil bij jou komen, bij jou te gast zijn". Wij zijn allemaal mensen die Jezus hebben toegelaten in ons leven. "Hij is bij een zondaar zijn intrek gaan nemen", mopperen dan bepaalde mensen vandaag. Klopt, want die zondaars, dat zijn wij.

Het toeval wil dat de Evangelielezing van vandaag, de 31^e zondag door het jaar, samenvalt met Allerzielen, de jaarlijkse herdenking van alle overledenen. En dan denken wij natuurlijk aan al onze overledenen, die, zoals wij dat zo mooi mogen zeggen, aanzitten aan het Hemels Gastmaal. En wat wij zojuist hoorden in verband met Zacheüs, draait Jezus nu om. Nu is Hij het die uitnodigt. Nu is Hij het die de gastheer is. Hij is de meester die bij zijn thuiskomst de dienaars waakzaam vindt, die zich omgordt, die hen laat plaatsnemen aan zijn feestmaal en hen bedient. Hij is de heer die opdracht geeft om alle mensen, van alle straten en kruispunten, of ze nu deugen of niet, naar zijn bruiloftsmaal te halen. Nu is Hij het, die ons uitnodigt om aan te zitten aan zijn Gastmaal. Het is alsof Hij zegt: Jij hebt Mij uitgenodigd, nu mag Ik jou uitnodigen.

En dat is precies wat wij onze overledenen toewensen. Al onze overledenen hebben tijdens hun leven Jezus aangenomen, Jezus als gast in hun leven toegelaten, door te leven naar Zijn leer, door te leven naar het Evangelie, door deel te nemen aan de Eucharistie hebben ze Jezus zelfs letterlijk in zich opgenomen. Nu is het Jezus die onze overledenen aanneemt, gastvrijheid verleent, en hen als gastheer laat aanzitten aan het Hemels Gastmaal.

En dan hoeven wij onze overledenen alleen nog maar toe te wensen wat wij zojuist in de eerste lezing hoorden uit het Boek van de Wijsheid, een mooi gebed: "Heer, heel de aarde is voor U als een stofje op de weegschaal ... Gij ontfermt U over allen ... Gij let niet op de zonden van de mensen ... Gij houdt van alles wat bestaat ..." Dat wensen wij onze overledenen toe, dat onze God die van alles houdt, zich ontfermt over allen die wij vandaag herdenken. Want God houdt van ons.